

متن پرسش

بسم الله الرحمن الرحيم گاهی پیچ پیچ‌ها شنیده می‌شوند اما فریادها هرگز! من از شنیدن صدایی سخن می‌گویم که تریبون آن پلاسکو بود و روایتش ایثار. صدای آنان که روحشان زخمی ست. زخم‌هایی که در قساوتِ مدرنیته بر پیکره‌ی روحشان نشسته است. باید جای ما باشید، تنها چند روزی را جای ما نفس بکشید، جای ما قدم بردارید و زندگی کنید تا عمقِ دردهای ما بر دلتان بنشیند آن وقت از منظر چشمان ما به نظاره نشینید تحلیل‌های پی‌در پی را. سخن من فارغ از هرگونه دربستی سیاسی دو کلام رنج نامه است. رنجی که ما از بی‌هویتی مان کشیده ایم. رنج سفر از خود به خود. رنج میان دو راه بودن. رنج نه این بودن نه آن بودن. رنج طلوع انسان انقلابی در پس سیاهی مدرن. اصرارهای شما وقتی برای ما لقمه می‌گیرید بسیار دیدنی ست. نه لقمه‌ی احمدی نژادی به ما می‌ساخت نه لقمه‌ی رئیسی سان وقتی اکنون سیاست شما حرکت اجتماعی ما را سخت و پیچیده می‌کند. کمی آرامتر. بگذارید ما تازه به دوران رسیده‌ها کمر راست کنیم و در پس آوارهای پلاسکوی سفر تاریخی مان، هویتی در سایه سار انقلاب برای خودمان دست و پا کنیم. ما خسته تر از آنی هستیم که در کشمکش سیاست‌های شما بتوانیم در انقلاب تاب بیاوریم. شاید راز دو قطبی همین باشد، همین که شما یک طرف باشید و ما خستگان در مقابل شما. نه ما در انقلاب هویتی یافته ایم و نه شما در مدرنیته شکسته اید. راه آمده مان جداست اما انقلاب بشارت پیش روی ماست. بشارت خدا بر ما که این چنین منت نهاد و ولی خدا را بر احوال ما خستگان بیش از دیگران آگاه ساخت.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: حق را در هر جا و در هر آینه‌ای به همان اندازه که رُخ نموده، باید شناخت و به آن دل داد. و اگر حضرت محبوب را منحصر به آینه‌ی خود کردیم، عملاً او به‌کلی از قلب ما محو می‌شود، به همان معنایی که حضرت حق فرمود: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ آمِنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَطْمِسَ وُجُوهَ فَنَرَدَّهَا عَلَىٰ أَذْبَارِهَا» (۴۷/ نساء) ای کسانی که به شما کتاب خدا داده شده است، به آنچه ما نازل کردیم و شما آن را از طریق خود می‌توانید تصدیق کنید ایمان بیاورید قبل از آن که چهره‌های جان که تا دیروز به سوی حق بود، محو شود و به گذشته‌ی غیر توحیدی‌تان برگردید. موفق باشید